

poměr opět zrušiti ryzí otázkou soukromoprávní. Na tom nemění nic, že k tomu, aby nájemce mohl pronajatou živnost skutečně provozovati, jest třeba, aby ho majitel živnosti ohlásil u živn. úřadu jako svého nájemce a aby ho úřad jako nájemce schválil, resp. že stejným způsobem dlužno učiniti odhlášení nájemce. Pronajal-li majitel živnost svoji osobě jiné a zavázal-li se, že ji ohlásí u úřadu jako svého nájemce, přes to však ohlášku tuto učiniti se zdráhá, má nájemce jedinou možnost, žalovati majitele u soudu na splnění převzatého závazku, a tedy provedení přihlášky, a splnění to po případě vynutiti na něm cestou exekuce. Nájemce sám, dokud jako takový není schválen, nemá vůči živn. úřadu vůbec postavení strany, nemůže se sám za nájemce ohlásiti, není legitimován vymáhati na úřadě své schválení a nesmí také, dokud za nájemce úřadem schválen nebyl, živnost provozovati. Podobně se to má s odhlášením nájemce. I tu jest vůči úřadu legitimovanou stranou pouze majitel živnosti a pro živn. úřad jest rozhodným výhradně projev majitele. Zavázal-li se majitel smluvně nájemci, že nájemní smlouvu nevypoví a nájemce neodhlásí, resp. učiní tak jen za určitých předpokladů a přes to nedodržel těchto smluvních závazků nájemce u úřadu odhlásí, má nájemce jedinou možnost brániti se proti němu, t. j. pořad práva před řádnými soudy. Brániti se odvoláním proti výměru úřednímu, jímž byla zvata na vědomí odhláška učiněná majitelem, nemůže, ježto se mu k tomu nedostává legitimace. Jakmile ho majitel odhlásil a odhláška ta byla úřadem vzata na vědomí, nesmí ovšem nájemce živnost dále provozovati na tak dlouho, dokud si na majiteli nevynutí, aby jej opět jako nájemce přihlásil.

Na této právní situaci nájemce v řízení živn.-policejním nezměnil nic ani zákon o ochraně nájemníků. Zákonná překážka zrušení nájemního poměru bez předpokladů v zákoně vytčených nastoupila tu na místo obdobného ujednání smluvního. I zde může nájemce, nechce-li přijmouti danou mu výpověď, poněvadž má za to, že příčí se zákonu o ochraně nájemníků, brániti se proti majiteli jen pořadem práva po případě též trestním oznámením. Jestliže však majitel živnosti, třebas za platnosti cit. zák., svého dosavadního nájemce u úřadu živn. odhlásí, není tento úřad povolán k tomu, aby zkoumal, zda splněny jsou zákonné podmínky pro výpověď, a není proto také dosavadní nájemce legitimován k tomu, aby bral v odpor výměr úřadu, jímž odhláška jeho osoby byla vzata na vědomí. (Srovn. nález Boh. A. 5167/25).

Nelze proto shledati žádnou nezákonnost v tom, jestliže úřad odhlášení st-le jako nájemce, učiněné majitelkou živnosti, uznal za platné a v nař. rozhodnutí vyslovil zákonné důsledky tohoto odhlášení.

Č. 7610.

Z á v o d n í v ý b o r y: K otázce příslušnosti rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech, resp. živn. soudu k rozhodování o přípustnosti propuštění dělníka z práce.

(Nález ze dne 5. prosince 1928 č. 6176/27.)

Prejudikatura: Boh. A. 7093/28.

Věc: Firma Jiří Sch., akc. spol. v Ú. proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v Ú. o propuštění dělníka.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem z 2. října 1926 uznala rozhodčí komise dle zák. o záv. výborech v Ú. právem, že st-lka jest v základě § 3 lit. g) zák. o záv. výb. povinna propuštění dělníka Rudolfa J. přijati zpět do práce za dřívějších podmínek a nahraditi mu mzdu zatím ušlou. Proti tomuto výroku domáhala se st-lka nápravy pořadem práva dle § 105 úst. listiny a zák. č. 217/25 u živn. soudu v Ú., který žalobu, pokud namířena byla proti záv. výboru, odmítl pro svou nepříslušnost, pokud však směřovala proti Rudolfu J., odepřel vyhověti žalobnímu petitu z důvodů věcných. St-lka podala proti věcnému vyřešení svých nároků odvolání ke kraj. soudu v Litoměřicích, který rozsudkem z 22. prosince 1926 odvolání nevyhověl a to v podstatě z toho důvodu, poněvadž nutným předpokladem pro přípustnost pořadu práva dle zák. č. 217/1925 je ta okolnost, aby o soukromoprávním nároku bylo rozhodnuto adm. úřadem v mezích jeho příslušnosti, kterýžto předpoklad splněn nebyl, ježto st-lka opírala propuštění Rudolfa J. o důvody uvedené v § 82 živn. řádu, a v takovém případě nemá příslušnost rozh. komise dle § 3 lit. g) zák. o záv. výb. místa.

St-lka obrátila se pak dle § 2 odst. 3 zák. č. 217/1925 proti nálezu rozh. komise se stížností na nss a žádá, aby nález rozh. komise byl pro nepříslušnost její zrušen. Nss nemohl stížnosti vyhověti.

Výrok rozh. komise jeví se zřejmě jako rozhodnutí o propuštění jednotlivého zaměstnance z práce podle § 6 lit. g) zák. o záv. výb. Tento předpis zákonný výslovně povolává rozh. komisi k tomu, aby rozhodovala o nárocích zaměstnanců podle tohoto ustanovení. Stížnost nemůže tedy důvodně vytýkati, že rozh. komise výrokem svým překročila meze své kompetence. Zejména nelze příslušnost rozh. komise popírati z té příčiny, že šlo o propuštění zaměstnance bez výpovědi podle § 82 živn. řádu, ve kterémžto případě je použití § 3 lit. g) zák. o záv. výb. vyloučeno. Neboť i kdyby vskutku šlo o takovýto případ, nebyla by směla rozh. komise rozhodování o zmíněném nároku pro svoji nepříslušnost odmítnouti, nýbrž by musila petit záv. výboru, uplatňující nárok zaměstnancův, opřený o ustanovení § 3 lit. g) zamítnouti. (Srovnej nál. Boh. A. 7093/28). Stížnost, jež vytýká, že řečený petit záv. výboru nebyl žal. komisí odmítnut, je tedy bezdůvodná, a slušelo ji zamítnouti, aniž bylo možno pouštěti se do řešení meritorní otázky, stačí-li k vyloučení nároku zaměstnancova podle § 3 lit. g) cit. zák. již pouhé prohlášení zaměstnavatelovo, že propustil zaměstnance z důvodu § 82 živn. řádu, či je-li třeba, aby důvod takový vskutku byl dán; neboť jurisdikci nss-u po této stránce stojí v cestě předpis § 105 úst. listiny, resp. zák. z 15. října 1925 č. 217 Sb., dle něhož proti rozhodnutím úřadů správních o nárocích soukromoprávních, jakým je dle konstantní judikatury nss-u i nárok zaměstnanců dle § 3 lit. g) zák. o záv. výb., je možno dovolati se nápravy pořadem práva, čímž je vzhledem k § 3 lit. a) zák. o ss jakékoliv věcné rozhodování nss-u vyloučeno.